

בש"פ 4838/24 - ברוך שרביט נ' מדינת ישראל

בש"פ 4838/24 - ברוך שרביט נ' מדינת ישראל עליון

בש"פ 4838/24

ברוך שרביט

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[27.06.2024]

כבוד השופטת י' וילנר

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 5940-12-21 מיום 9.6.2024 (השופט י' מינטקביץ)

בשם העורר - עו"ד מנחם שטאובר; עו"ד עופר ארליך

בשם המשיבה - עו"ד שני פוגודה

תאריך הישיבה: כ' בסיון התשפ"ד (23.6.2024)

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 5940-12-21 מיום 9.6.2024 (השופט י' מינטקביץ), במסגרתה התקבלה באופן חלקי בקשת העורר לבטל את התנאים המגבילים שהוטלו עליו.
2. ביום 3.12.2021 הוגשו נגד העורר ונגד בנימין זאבי (להלן בהתאמה: הנאשמים וזאבי), כתבי אישום המייחסים להם עבירת רצח תוך ביצוע עבירה לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בנוסחו בשנת ביצוע העבירה, 1986). ביום 10.5.2022 הורה בית המשפט המחוזי (השופט א' רובין) על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו (מ"ת 5940-12-21); בסמוך לאחר מכן, אפשר בית משפט זה את שחרורו של העורר למעצר באיזוק אלקטרוני (בש"פ 3671/22 שרביט נ' מדינת ישראל (23.6.2022)), ובהמשך, למעצר בית בתנאים מגבילים (בש"פ 4519/23 שרביט נ' מדינת ישראל (18.6.2023)). אחר כל זאת, ביטל בית המשפט המחוזי (השופטים ח' מאק-קלמנוביץ, מ' ליפשיץ-פריבס ו-א' סלע) את כתב האישום נגד זאבי מחמת התיישנות (תפ"ח 5921-12-21). בעקבות האמור, הגיש העורר לבית המשפט המחוזי בקשה לעיון מחדש בתנאי מעצרו, וביקש להורות על הסרת התנאים המגבילים שהוטלו עליו לנוכח ביטול התנאים המגבילים שהוטלו על זאבי עם ביטול כתב האישום נגדו. ביום 9.6.2024 התקבלה הבקשה באופן חלקי ונקבע כי העורר רשאי לצאת מביתו בליווי מפקח, למעט בין השעות 21:00 ל-7:00, בהן יהיה נתון במעצר בית.

3. על החלטה זו נסוב הערר שלפניי, במסגרתו טוען העורר, בעיקרו של דבר, כי יש לבטל את התנאים המגבילים החלים עליו, בהיעדר כל הבחנה ממשית בינו לבין זאבי, ובשים לב לכך שהמשיבה לא הגישה בקשה להורות על המשך התנאים המגבילים שהוטלו על זאבי. עוד נטען כי בית המשפט המחוזי לא ייחס משקל מספק למצבו הבריאותי הקשה של העורר. בדיון שנערך לפניי טענה המשיבה כי ביטולו של כתב האישום של זאבי מהווה שוני רלוונטי אשר מצדיק את ההבחנה בין הנאשמים.

4. לאחר שעיינתי בערר ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

5. הלכה היא עמנו כי, כנגזרת מעקרון השוויון בפני החוק, אין להתיר מצב בו תנאים מגבילים שונים מוטלים על נאשמים באותה עבירה ובאותה פרשה עובדתית (ראו, מנירבים: בש"פ 345/89 מסיקה נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(2) 423, 427-428 (1989); להלן: עניין מסיקה). זאת, אלא אם ניתן להצביע על שוני רלוונטי ביחס לעילת המעצר אשר מבחין בין הנאשמים (ראו, למשל: בש"פ 3159/91 מדינת ישראל נ' בן אבו, פס' 13 (3.10.1991); בש"פ 1661/94 בן מורשד מפרגיה נ' מדינת ישראל (24.4.1994)).

6. במקרה דנן, ביטול כתב האישום כנגד זאבי מקים שוני רלוונטי המבדיל בין הנאשמים, שהרי "הצדק והיושר מחייבים, כי איש באישומו ייעצר" (עניין מסיקה, בפס' 4). הנה כי כן, משעה שכנגד זאבי לא עומד כתב אישום, ומנגד, כנגד העורר תלוי ועומד כתב אישום בעבירת הרצח, והוא הודה וסיפר לגורמי החקירה את הידוע לו על הפרשה, ממילא נחלשת נקודת השוואה בין השניים. לפיכך, ובשים לב להקלה המשמעותית בתנאיו של העורר עליה הורה בית המשפט המחוזי - תוך התחשבות בכל נסיבות העניין ולרבות במצבו הרפואי - לא מצאתי כי לעת הזאת, יש להורות על הקלה נוספת בתנאים.

סוף דבר: הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, כ"א בסיון התשפ"ד (27.6.2024).